

Emilia Köykkä

Aurinko elää ikkunan takana

*Aurinko elää
ikkunan takana*

"Kaiken tajuua vasta, kun sen on menettänyt.

Rikottu ihminen on vaarallisin, koska hänellä ei ole mitään menetettävää.

Siulla on jotain, josta pitää kiinni.

Elä, ei kukaan elä menneisyyttä vaan tulevaa.

Masennus ei ole este vaan hidaste.

Josta selviää, kun päästää toisesta irti vihdoinkin..."

***Maailman tuulet puhaltaa
ne voi elämänliekin sammuttaa
Pienen ihmisen henkäys ilmaan haihtuu
yksinäisyys kuukausiksi vaihtuu
Luokseen ei enää kukaan eksy
aivan yksin taas
Peilikuvaa vaan muistuttaa
sä vielä elät, vaikket haluaisikaan***

Joskus elämä ei vaan mene niin, kuin haluaisi. Minun tapauksessani se ei ole koskaan mennyt. Maailma on julma paikka ja monet elävät täällä vaan odottaen kuolemaa. Monet lopettavat tuskansa itse, kuten minä...

”Mä olen valmis nukkumaan, mä olen valmis kuolemansyliin.”

Tämä on tarina tuskasta, mutta tämä on myös tarina elämästä, jota en olisi halunnut jättää kokematta...

Herään jälleen uuteen aamuun. En tiedä onko se minusta tänään mukavaa. Jokainen aamu mietin onko minusta mukavaa herätä. Pelkään jokaista päivää, pelkään, että luovutankin jo tänään. Tänään en tiennyt oliko minusta mukava herätä vai ei, mä vaan heräsin enkä ajatellut mitään. Olin vain tyhjä lasinen purkki, joka ei tuntenut mitään.

Olen aina ollut tyttö, joka rakastaa syksyä. Syksyn pimeyttä, jossa on helpompi hengittää. Tämä syksy on erilainen, kuin muut vuodet. Mä olen vajonnut syvemmälle, kuin koskaan. Silti mä hymyilen, koska eihän mun elämä voi millään olla huonoa. Sitä mahdollisuutta mulle ei ole annettu. Kaikkihan on vaan aina yli hyvin.

”Silla miksi sä tulit taas näin myöhään kotiin, mehän sovittiin, että tuut kymmeneltä?”

Kuulen äidin vihaisen äänen ja alan keksiä selitystä myöhästymiselle:

"Mä unohdin katsoa kelloa, mulla oli niin kivaa."

Äiti jatkaa:

"Kotiintuloajat on ihan sun parhaaksi. Ei pienet tytöt ole näin myöhään ulkona."

Mun perhe oli ylihuolehtiva. He pitivät minusta kiinni vielä aikuisenakin. Kyselivät niitä samoja tyhmiä kysymyksiään. Minne menen ja milloin tulen. Mä en olisi koskaan voinut tehdä mitään salassa. Vaikka oikeasti tein lähes kaiken heiltä salaten. He eivät koskaan saaneet tietää minusta mitään, minun elämästäni. Heitä ei koskaan kiinnostanut. Ehkä he uppoutuvat tähän tekstiin vielä joskus ja ymmärtävät kaiken. Tai ehkä haluan vaan ajatella niin, koska haluan uskoa ihmisistä pelkkää hyvää. Jonka takia jouduin aina kohdata sen saman kivun uudelleen ja uudelleen. Se on loputon kierre, koska en vaan tahdo myöntää täysin sitä, että ihmiset ovat julmia ja pahoja.

Miten mä olisinkaan pystynyt selvitä, kun elin lapsuuteni perheessä jossa mua vihattiin? En tehnyt ikinä mitään oikein niin, kuin olisi pitänyt tehdä. En näyttänyt hyvältä, olin aina liian lihava tai liian laiha. En koskaan sellainen, kuin ne halusivat.

"Silla sun kannattaisi alkaa liikkua ja katsoa mitä syöt..."

Nuo äidin sanat piinaavat mua edelleen. Mä aloin laihduttaa itseäni henkivieroon, että kelpaisin. Mutta ei, en mä kelvannut siltikään. Olin heidän mielestään "kukkakeppi". Minun piti kuulemma syödä ja saada lihaa luiden päälle, mutta eihän sekään ollut hyvä. Ei se riittänyt viimeksikään, mä olin silloinkin vaan huono ja vääränlainen. Vääränlainen Silla... Mä en koskaan riittänyt, en vaikka kuinka yritin heitä miellyttää.

Vastaleivotun pullan tuoksu leijui lapsuudenkodissani usein, koska mä olin leiponut saadakseni hyväksyntää. ja kuullakseni sanat:

"Onpa hyvää, ootpa tehny hyvää pullaa!"

”Sun pitäisi mennä leipurikouluun.”

Kun leivoin viimeistä kertaa kuulin ilkeitä sanoja, valitusta ja huutoa. En osannut leipoa vaan tein kaiken väärin. Söimme pullaa riidansiemen sisällämme. Olimme vaan hiljaa tuijottaen niitä rahkapäällysteisiä pullia. Yritimme ryytää kahvia mahdollisimman hiljaa niistä samoista kuluneista kahvimukeista. Lopulta äiti rikkoo hiljaisuuden lisäkysymyksillään. Ja minä räjähdän huutamaan. Raivoan ja kiellän kaiken mitä äiti sanoo. Äiti kysyy multa ovatko he ihan paskoja vanhempia. Ja mä vastaan myöntävästi. Viha mun sisälläni kasvaa. 12 vuoden viha on muuttunut raivoksi, jota yritän vieläkin kantaa ja peitellä. En mä vaan enää jaksaisi ja ajattelen mielessäni:

****Mä vihaan mun vanhempia.****

Ja tiedän, että se tunne on oikeasti niin...

Enää nykyisin he eivät edes kysyneet miten mulla menee. Tuntuu, kuin he vaan toivoisivat, että makaisin mullan alla hauta-arkussa. He eivät halua minua, enkä minä halua heitä mun elämään. Viha on molemmin puolista tai ainakin uskon sen olevan. Sillä miksi he muuten haukkuisivat ja valittaisivat mulle aina joka kerta, kun näemme. Jos he haluaisivat, että mä eläisin, niin he halaisivat mua. Halaisivat, eivätkä päästäisi irti. Kuiskaisivat hiljaa mun korvaan:

****Olet rakas, meidän rakas oma tyttömme.****

Kaikki kauneus on kuitenkin poissa. Kauniit sanat ja eleet lensivät taivaaseen jo 12 vuotta sitten. Kauneus lensi pois, eikä palannut koskaan...

Ei, vaikka kuinka yritin etsiä sitä takaisin.

”Silla, jos sä puhut nyt siitä yli 10 vuoden takaisesta asiasta, niin voisitko jo unohtaa koko jutun. Voitaisko me jättää jo menneet taakse?”

Mä olen hiljaa ja sanon, etten puhunut siitä asiasta. Etten puhunut mun veljestä, vaikka oikeastihan mä puhuin. En vaan voinut sanoa sitä, sillä tiesin, että äiti olisi satuttanut mua seuraavilla sanoillaan taas lisää.

Olen oppinut esittämään asioita, kaunistelemaan totuutta. Mä olen ollut valehtelija lähes koko elämäni. Olen vaan miellyttänyt muita. Tehnyt niin, kuin muut haluavat. Olen käynyt harrastuksissa ja itkenyt sieltä lähtiessäni. Kuivannut kyyneleet äkkiä ennen, kuin hyppäsin auton kyytiin. Hymyillyt ja sanonut isälle tai äidille, että mulla oli kivaa. Vaikka todellisuudessa mua oli taas kiusattu. Mut oli jätetty taas ulkopuolelle tai mua oli haukuttu. Silti mä vaan hymyilin niin, kuin olisin pitänyt siitä. Vaikka se hajotti mua kokoajan sisältä. Vanhemmat olivat niin ylpeitä mun harrastuksista, että en pystynyt kertomaan. En halunnut tuottaa heille pettymystä.

Joskus iltaisin itkin yksin omassa huoneessani ja halusin vaan kuolla. Uskalsin harvoin itkeä, koska se oli kiellettyä siinä talossa. Se oli kiellettyä vanhempieni edessä. Ei saanut näyttää, jos tuntui pahalta. Piti hymyillä ja olla vahva. Aina piti pärjätä, eikä itkeä pienestä asiasta. Itseasiassa mikään asia ei ollut niin suuri, että olisi saanut itkeä, paitsi tietysti veljen kuolema. Sitä pahempaa asiaa ei ollut. Mutta sekin piti sulkea mielestä, eikä siitä saanut puhua. Sain vaan tuijottaa lipaston päällä olevia valokuvia. Sain vaan hymyillä. Kunnes valokuvakehykset katosivat ruskean lipaston päältä. Se oli merkki siitä, että piti unohtaa. Koko perhe oli ihan hajalla, mutta piti vaan jaksaa. Piti etsiä jostain voimaa. Vanhemmat löysivät sen voimat, samoin sisarukseni. Mutta mä en löytänyt sitä. Mä löysin vaan tämän tien, joka vie minut pois elämästä.

Yritin jaksaa kantaa vaikeita asioitani yksin. Suurimmat kipuni mä piilotin syvälle sisimpääni, enkä kertonut kenellekään miten paljon syyllisyyttä mä koin. Miten paljon mä tahdoin vaan pois täältä...

Olin paljon yksin, istuin huoneessani ahdistuneena. Mietin elämää ja mietin tuskaa. Vaikka olin jonkun seurassa, niin koin aina olevani yksinäinen, olevani ulkopuolella. Ala-asteella mua pidettiin outona. Puhuin outoja juttuja taivaasta ja enkeleistä. Koska mä oikeasti uskoin

niihin. Mä uskoin, että mun veli on enkeli. Uskoin, että hän suojelee mua ja auttaa jos mulla on vaikeaa. Rukouksissa puhuin mun veljelle. Katsoin huoneeni ikkunasta ulos kohti taivasta, juttelin veljelle ja itkin. Ja toivoin, että jossain mun veli kuulisi miten paha olo mulla oikeasti on. Että hän auttaisi mua ja veisi mun kivut pois, ettei muhun sattuisi enää...

Lapsuudestani mä muistan vain tämän rikkiäisen perheen. Sen syyllisyyden mitä koin. Loukkaavat sanat ja salassa itketyt kyyneleet. Toisten takia elämisen. Tuskan. Kaikki piti silti aina piilottaa. Opin ettei saa olla heikko ja, että vaan heikot itkee. Opin sen, että yksin täytyy pärjätä. Ongelmat piti kantaa sisällään ja leikkiä ettei niitä ollutkaan. Naapureille ei saanut puhua mitään, eikä sukulaisille. Mua syyllistettiin, jos mulla oli vaikeuksia. Mun käskettiin *"ottaa itseäni niskasta kiinni ja ryhdistäytyä"*. Mulle sanottiin vaan, että mä pelleilen. Masennus oli vaan heikkoutta ja huomionhakuisuutta. Se ei ollut todellista kipua. Mä en edes tiennyt mitä kipu oli, sillä koin sitä niin paljon. Se muuttui arjeksi, osaksi elämää. Nii isoksi osaksi, että se oli jo tapa. Eikä se enää sattunut niin paljon. Opin elämään kivussa ja elämäni rakentui kyynelistä ja sanomattomista lauseista. Se lapsi oppi, että tämä on elämää. Että elämä satuttaa ja kaikki ihmiset myös.

Onnellisuus oli jotain mihin en koskaan oppinut uskomaan. Josta haaveilinkin todella harvoin. Itseäni en osannut rakastaa ja mua suorastaan ärsytti sanat

"koita rakastaa itseäsi." Koin sen heti itserakkaana ajatuksena, enkä todellakaan tahtonut olla itserakas ihminen. Ajattelin kokoajan enemmän ja enemmän, että kuolema on ainut vaihtoehto, että mä en oikeasti kuulu tänne. Joskus ajattelin, että muutkin ihmiset tahtoivat mun vaan kuolevan pois. Syyttelin itseäni veljeni kuolemasta:

"Mun takia veli kuoli... Jos mä en olisi sanonut sitä asiaa, niin hän ei olisi kuollut. Olisinpa mä kuollut, eikä veli. Hän olisi elänyt kuitenkin paremman elämän, kuin minä."

"Silla älä syytä itseäsi. Lapsena voi sanoa mitä vain. Eikä sanat saa ketää kuolemaan."

Silti tuntuu, että se olisi mun syytä... Niin kuin kaikki aina melkein on ollutkin. Siltä minusta tuntuu. Että minä olen se outo, jossa on vikaa. Minä olen se hullu, joka pilaa aina kaiken. Monta kertaa olen kuullut sanat:

"Silla et saa tappaa itseäsi."

Mutta, kun mä olen kysynyt miksi en saisi, niin en ole saanut vastausta. Ehkä he vain sanovat ja nauttivat minun kärsimyksestäni. Vielä minä näytän heille, vielä mä näytän...

*Varjona vain
en mihinkään kuulu
kaiken sain
mut mikään ei muutu
En löydä itseäni enää
ei ole toivoa pienintäkään*

Ilta on hämärä, pimeämpi kuin eilen. Tuuli keinuttaa askeleitani. Syksyn viimeiset lehdet tanssivat pikitiellä. Kävelen niiden keskellä ja hymyilen lehtien kieppuessa ympärilläni. Katson taivaalle ja yritän nähdä sen komeetan, josta puhuttiin uutisissa. Salaa mielessäni toivoin vain, että se iskisi maahan tuhoten kaiken. Tuhoten minut. Mä olisin valmis maailmanloppuun koska tahansa. Mua hieman huvittaa ainainen negatiivisuuteni. Tuntuu, että näen jokaisen asian ympärillä mustat reunat. Olen ollut sellainen kai aina...

Olen tulossa ystäväni luota. Meillä oli hurjan hullu ilta! Elisabet on aivan ihana ystävä, hän ymmärtää minua ja kuuntelee. Olen viettänyt hänen kanssaan viime päivät lähes kokonaan. Tuntuu, että juuri kukaan muu ihminen ei ymmärrä minua tällä hetkellä. Usein tuntuu, etten ymmärrä itsekään itseäni. Ihan, kuin eläisin vaan jossain sumussa miettien ainoastaan yhtä asiaa. Elisabetin kanssa ollessani pääsin edes hetkeksi pois pahasta olostani.

Istumme taas sillä samalla nahkasohvalla. Minä katselen ikkunasta ulos miettien. Lopulta uskaltaudun sanomaan Elisabetille mitä mietin:

”Näin viime viikolla pojan istumassa juna-asemalla...”

Mä sanoin sen niin hiljaa, että en tiedä kuuliko hän. Varmistan vielä:

”Elisabet?”

Hän vastaa lyhyesti niin, kuin hänellä on usein tapana:

”Niin?”

Varmistan vielä kerran:

"Kuuntelitko sä?"

Elisabet vastaa:

"Joo siis sä näit jonkun pojan asemalla. Niin mitä siitä siis?"

Mä vastaan hieman häpeissäni:

"Se oli vaan niin söpö ja se vaan tuijotti niitä raiteita..."

Kuiskasin taas...

Lopuksi Elisabet sanoo:

"Olisit mennyt puhumaan sille."

Mä myönnän vihaten ujouttani:

"En mä uskaltanut..."

Ystäväni alkaa nauraa niin, kuin hänellä on usein tapana. Hän tiesi, etten mä uskalla mennä puhumaan vieraille, enkä varsinkaan pojille. Emme keskustelleet aiheesta enempää, vaan jatkamme illanviettoa puhuen muista aiheista ja valittaen siitä miten epäreilu maailma oikeasti on. Sanomme maailmaa paskaksi paikaksi hyvinkin usein. Olemme molemmat yhtä kyllästyneitä siihen, kun kaikki menee aina vaan pieleen. Välillä raivoamme yhdessä ja huudamme toistemme korvaan puhelimen kautta. Joskus taas vaan nauramme tälle kaikella paskalle mitä koemme elämässä. Meillä molemmilla on ollut rankka elämä, ainakin tähän asti. Ehkä siksi ymmärrämmekin toisiamme niin hyvin.

Elisabet takoo päähäni järkeä, jos sanon, etten jaksa enää. Kerran hän

soitti jopa poliisit, kun oli niin huolissaan siitä miksi en vastannut puhelimeen. Hän välittää minusta, vaikka harvoin sanoilla ilmaisee tunteitaan. Minä olen tärkeä hänelle, tiedän sen. Elisabet on vaan niin kova luonteeltaan, ettei ala helposti hempeilemään tai itkemään. Hän sanoo, ettei itkeminen mitään auta. Välillä hieman kadehdinkin hänen lujuuuttaan, koska olen itse ihan eri maata. Olen ihan liiankin herkkä ja tunteellinen. En tiedä voiko minua kutsua melkein erityisherkäksi. Onneksi se ei sentään ole sairaus, vaan se on luonteenpiirre, osa persoonaa. Välillä on hyvin raskasta elää, kun on niin herkkä kaikelle

mitä ympärillä tapahtuu. Mutta olen mä siihen jo vähän tottunutkin. Sen kanssa on vaan ollut pakko elää.

Alkaa olla myöhä ja sanon Elisabetille, että voisin lähteä kotiin nyt. Elisabet huikkaa vielä ovelta:

”Soita, kun oot kotona.”

Vastaa hänelle:

”Joo soitan, jos en jää matkalla auton alle. Mutta se ois kyllä aika vaikeeta, kun ei tähän aikaan paljon autoja liiku.”

Elisabet naurahtaa hieman ja tokaisee:

”Ei huh huh!”

Ja hän alkaa taas nauraa sanoen, että ootpa sä Silla taas niin vitsikäs.

Matkalla kotiin mulla oli outo olo. Olin aivan muissa maailmoissa. Mulle tulee usein hetkiä jolloin tuntuu, etten ole todellisuudessa vaan jossain toisessa ulottuvuudessa. En tiedä miksi niin tapahtuu tai onko sille tunteelle olemassa edes nimeä, mutta vaikka olen siitä puhunut, niin se ei ketään näytä kiinnostavan.

Päästyäni kotiin olisin tahtonut mennä heti nukkumaan, mutta en saanut unta. Aloin miettiä sitä juna-asemalla istuvaa poikaa... Hän oli niin söpö. Vaaleahkot hiukset ja jäänsiniset silmät, jotka tuijottivat vaan niitä kaukaisuuteen johtavia raiteita. En tiedä oliko hän surullinen tuijottaessaan niitä ruosteisia kiskoja, vai miksi hän oli siellä. Mitä hän ajatteli? Mua vaivasi ajatus siitä, jos hänellä olikin paha olla. Jos hän sen vuoksi istui asemalla. Olisiko mun pitänyt mennä kysymään onko kaikki hyvin? Entä jos hän teki sen? Ei, ei hän voinut... Noin söpö poika ei voisi ikinä edes ajatella kuolemista.

En saa tuota poikaa mielestäni. Toivoin, että hän on yhä elossa. Mun olisi pitänyt mennä puhumaan niin, kuin Elisabetkin sanoi. Miksi mä oon näin ujo

ja pelkuri, etten uskalla? Minua alkoi taas ärsyttää oma itseni niin paljon, että lopulta käperryin peiton alle kippuraan ja nukahdin suunnaton itseviha sisälläni syvään uneen.

**Mä huudan niin lujaa, mutta mun suusta ei kuulu mitään. Mä huomaan seisovani asemalla samassa kohdassa missä poika oli ollut silloin. Käänän katseeni oikealle ja huomaan pojan, hän kävelee raiteilla. Mä yritän huutaa, mutta vieläkkään ääntä ei tule. Kävelen junalaituria pitkin seuraten tuota poikaa. Laituri loppuu ja mä jään sen päähän. Avaan suuni ja yritän jälleen huutaa, mutta vieläkkään sanoja ei tule. Poika kävelee yhä kauemmas. Mä huomaan, että mun jalat ei liiku. Ne ovat kuin sementtiä, kiinni asemalaiturissa. Alan itkeä ja yritän repiä jalkojani irti maasta. Samassa huomaan, että poika kääntyy ja katseemme kohtaa ensimmäistä kertaa. Poika hymyilee vähän ja mä hymyilen hänelle takaisin. Poika kääntää katseensa pois minusta ja jatkaa kävelyään kauemmas. Samassa säpsähdän. Kuulen kolinaa ja näen kaukaa tulevan veturin ajovalon. Hätäännyn, yritän juosta, mutta jalat eivät irtoa laiturista vieläkkään. Mä en voi muuta, kuin katsoa lähestyvää junaa. Mä en voi muuta, kuin katsoa miten poika jää junan alle. En voi edes huutaa. Juna lähestyy... Toivon, että se huomasi pojan ja ehtisi jarruttaa. Mutta näen, ettei se hidasta. Kuulen rysäyksen, mutta en halua katsoa. Tunnen kyyneleet poskillani. Ei, ei, ei... **

Samassa mä herään ja tajuan, että se olikin vaan unta, kauhea painajainen. Kello näyttää aamu neljää ja mä päätän, että lähdän myöhemmin tänään sille juna-asemalle. Sillä mun on pakko saada varmistus siitä, että tämä oli vaan unta.

Kolmas luku

*Uudet askeleet
korkeat jyrkänteet
nostit minut ylöspäin
annoit uutta toivoa
uusia voimia
voisin luokses tulla, jos vain tahdot niin
tulen jo huomeniin
syliisi mut sulje
oikeaa tietä kulje
löydätkö elämään
luona sun
on onni mun*

Valo tulee huoneeseen kaihtimien raosta. Olin näköjään nukahtanut uudelleen. Kello on jo lähellä puolta päivää. Nousen vuoteesta ja kävelen horjuen keittiöön juomaan lasin vettä. Teen nopeasti aamutoimet, ruokin kissat ja lähden kävelemään kohti asemaa. Matkalla kuuntelen musiikkia. Kuuntelen Jenni Vartiaisen kappaletta *”Missä murusen on”*. Mä jään kuuntelemaan sen sanoja, joista välittyy suuri kaipuu ja ikävä.

Mutta kuitenkin lupaus siitä, että hän palaa vielä. Ettei rakas hylkää, vaikka hän olisi kuinka kaukana.

Saavun asemalle ja pälyilen ympärilleni. Minusta tuntuu tyhmältä etsiä jotain tuntematonta ihmistä tai ensinnäkin pelätä oman unen olevan totta. Asemalla istuu vaan yksi vanha mummo, sillä junia ei ole tulossa tai lähdössä puoleen tuntiin. Mietin miksi se mummo on täällä, mutta samassa muistan sen, että mummothan ovat aina hyvissä ajoin joka paikassa. Käväisen katsomassa vielä raiteet. Ne näyttivät samalta, kuin ennenkin. Huokaisen hiljaa ja menen sisälle hakemaan kahvin aseman kahvilasta. Hörpin suodatinkahvia pahvisesta kupista jossa lukee: *”Ei niin kiire jottei kahville joutais”*.

Hieman huvittava teksti, eikä kuvaa mua yhtään. Eihän mulla koskaan ole edes kiire. Mun elämän sisältö on ollut hyvin pitkään niin yksitoikkoista. Kävelen ulos aseman lasiovista tuon huvittavalla tekstillä varustetun kupin kanssa ja yritän juoda sitä tulikuumaa kahvia. Mua alkaa hieman ärsyttää, sillä en koskaan oppinut miten niistä matkakupeista juodaan. Revin joka kerta kannen irti, kun olin hetken aikaa yrittänyt epätoivoisesti juoda kahvia. Nyt viskasin kannen heti olkani ylitse toivoen, ettei se lentänyt ketään päin. Olin tiennyt jo valmiiksi, etten vieläkään osaisi sitä hienoa taitoa...

Kuulen kuulutuksen, jossa kerrotaan junan saapuvan raiteelle yksi. Näen kuinka tuo mummo nousee ylös penkiltä ja katsoo lähestyvää junaa odottaen. Mä katson vuorotellen mummoa ja saapuvaa junaa. Mietin miksi odotan sitä junaa, sillä en odota ketään ihmistä. Ja mietin miten tuo mummo jaksaa odottaa junaa seisten. Ajatukseni harhailevat näiden ja muutamien muiden kysymysten seassa. Aika tuntuu niin pitkältä, enkä oikeasti tiedä miksi jäin odottamaan. Jäin juomaan kahvia, vaikka sekin oli oikeasti vaan tekosyy.

Juna saapuu kolisten asemalle ja pysähtyy. Ihmisiä alkaa tulvia ulos ovista kovalla kiireellä. Mä katselen heitä salaa, mutta kukaan heistä ei vastaa mun katseeseen. Melkein jokaista on tultu asemalle vastaan. Monta armeijasta palaavaa poikaa halaa asemalaiturilla tyttöystäviään. Koen pienen piston sydämessäni, kun katson miten he kävelevät käsi kädessä asemalta pois. Käänän katseeni pois vanhasta ja ruosteisesta junasta, mutta samassa kuulen kolinaa ja käänän katseeni takaisin. Näen pojan, jonka selässä on painavan näköinen rinkka. Hänen kaulallaan on suuri järjestelmäkamera ja jalassa turvakengät. Hänellä on yllään työvaatteiden tapainen

asukokonaisuus. Poika kääntyy muhun päin ja huitoo käsillään jotain ihme merkkejä. Mä kävelen kohti poikaa junavaunun ovelle. Poika kysyy minulta voisinko mä auttaa, kun hänellä on niin paljon tavaraa. Samassa katseemme kohtaa. Hän katsoo mua jäänsinisin silmin. Katse on lempeä, siinä on jotain tuttua. Mä hymyilen hieman ja nostan hänen rinkansa asemalaiturille. Hän heittää itse loput tavarat vaunusta asvaltille suoraa eteeni. Hän sanoo:

"Kiitos avusta, mie oon muute Johannes."

Hän kättelee minua, mikä tuntuu hirveän vieraalta. Se ei tunnu edes todelliselta, se ei sovi tähän kaupunkiin. Ajatukseni menevät lukkoon. Hetken on aivan hiljaista, kunnes lukko sisälläni aukeaa ja mä vastaan:

"Joo ei mitään, mä oon Silla."

"Ootko sä ollut täällä aiemmin?"

Uskaltaudun jopa kysymään...

"Joo olin mie viime viikolla. Työkeikka." Johannes vastasi.

"Ai oooko töissä täällä?"

"En, kunhan vaan omaksi iloksi kuvaan."

Vastasin hieman vaisusti:

"Aijaa..."

"Koko loman joutuu täällä olla, ku ois parempaaki tekemistä. Mun pitää ny mennä..."

Kiitos vielä, kun sie autoit." Johannes sanoi.

"Joo ei siitä ollu mitään vaivaa." Mä vastasin hieman hymyillen.

Katson hänen peräänsä, kun hän lähtee kiirehtien asemalta. Toivoin, että hän olisi kääntynyt ja katsonut vielä kerran minua. Mutta ei hän katsonut. Hän katosi niin, kuin kaikki muutkin mun elämästä.

Kaikki tulevat vaan ja menevät, kun huomaavat millainen olen oikeasti. Harva jaksaa viettää aikaa kanssani, Elisabet on yksi niistä joka ei ärsyyntynyt muhun. Niitä on todellakin niin vähän, että ne pystyi laskea yhden käden sormin. Tunsin jälleen epäonnistuneeni, kun

Johanneskaan ei halua nähdä mua enää. Kävelen asemalta kotiin suruviitta harteillani, mutta päätin kuitenkin olla itkemättä. Kotona mä vajoan kuitenkin kyyneliin. Vajoan niihin samoihin synkkiin ajatuksiin. Kaivan laatikosta terän ja painan sen ihoani vasten. Yksi, kaksi, kolme, 23 kertaa... Enkä mä haluaisi lopettaa siihenkään. Päätän kuitenkin ryömiä sängyn alle turvaan piiloon tätä pahaa maailmaa. Tätä maailmaa, josta haluaisin vaan pois.

*Minä vajoan taas sinne missä en tajua mitään
liian alas, liian pimeään
sisälläni on pimeys, joka syö minut kokonaan
tekee minusta sekavan, enkä pääse karkuun milloinkaan
se haluaa viedä minut pois, tappaa
se haluaa, että unohdan, että kaikki katoaa
en ole mitään muuta, kuin kuori, joka on helppo valloittaa
tyhjä sisältä
en tiedä enää mitään elämästä*

*Sumu tulee, vie minua
se sumentaa silmät, kuin ei olisi laseja
usvaa silmissä tyttö katsoo vain
herää yhä uudestaan, eikä tunne maailmaa
hän unohti taas kuka olikaan*

*Sumu vie pimeässä
sumu vie valossa
se vie mielen
se vie kehonkin
minä en jaksa sitä
minä olen enää vaan sumu
uni, joka ei koskaan lopu
liian paha uni, joka vei minut
sumu tulee, se ei jätä rauhaan enää
anna minun olla, niin etten enää herää*

Pelkäsin kuolemaa ja rakastin sitä yhtä aikaa, Minä olin sen viettävässä kuin laiva aalloilla. Aallot upottavat minut pohjaan, täältä ei pääse koskaan. Vaikka meri tyyntyisi, vaikka laiva ei enää keikkuisi. Minä olen silti tässä ja vain odotan omaa kuolemaani. Päivästä toiseen, viikosta viikkoon, kuukausiin ja vuosiin. Minä vain odotan, enkä osaa enää elää. Aurinko odottaa minua jossain ikkunan takana, kunpa vain näkisin sen ja voisin nauttia sen lämmöstä.

Mitä tapahtuu, kun Silla tapaa Johanneksen? Saako Silla elämänsä kuntoon vai onko peli edelleen elämän suhteen menetetty.

BoDTM
BOOKS on DEMAND